

Capítol 1

Cada dia, a les 7.30 en punt, en una part de la Terra, desenes de despertadors escampen per l'aire, a l'uníson, la tendra melodia que invita les famílies a abandonar el llit confortable i iniciar un nou dia. Grans i menuts acudeixen amb deler a la cuina per compartir el desdejuni i retrobar-se els membres de la seua família estimada.

Família estimada, he dit?

–Carlota! Carlota! Alça't ara mateix o faràs tard a escola! –avisà per tercera vegada la senyora Margarida des de la cuina.

El marit consultà el rellotge i li envià una mirada espantada:

–Només falta mitja hora perquè en tanquen les portes!

Ja havia començat la maratón olímpica de cada matí! Podria alguna vegada la seua filla, reina de l'univers, arribar a hora als llocs? Podria despertar-se quan tocava i saludar l'alba en companyia dels seus pares que l'estimaven més que un pingüí el gel?

–Això no pot continuar així! –cridà el senyor Quim, disposat a començar la discussió matutina habitual– Car-looota! Car-lo-taaa!

A l'instant, des d'una habitació a l'altra banda del corredor, va sorgir una veu ofegada per un munt de llençols, mantes i edredons, que rebotà per tota la casa:

–Ja us he sentit! No cal que crideu així!

–Sempre igual! –féu el pare, sacsejant el cap–. Sempre igual! No atén mai les bones paraules, sempre hem d'anar vinga el crit, amb amenaces, càstigs... Mira-la, Margarida...

Va sospirar mentre contemplava amb els ulls aigualits la fotografia d'una joveneta de cabells curts i castanys, i de rostre fi il·luminat per uns ulls verds allargats.

–On ha anat a parar la nostra Carloteta? –va preguntar-se l’home, que semblava completament desorientat–. On ha anat a parar aquella preciositat, tendra com una coca de sucre? Qui ens l’ha canviada? Qui és el monstre que dorm al seu llit i viu a la seua habitació? Oh! Em trobe vell i cansat com una burra!

Darrerament, l’esposa havia assistit, amb l’ai al cor, a les crisis més i més freqüents del marit. Per això, va haver de sermonejar-lo de valent. No era vell, li va dir. Com ho havia de ser si no arribava a la cinquantena? Cansat? Si gaudien d’una vida còmoda! Ambdós eren metges i dirigien la seua pròpia clínica.

–Et recorde que ens va molt bé, i que això ens deixa temps per a educar la nostra filla –va concloure la dona, alhora que es retocava els flocs de cabells desmaiats damunt dels muscles.

De sobte, però, va topar amb el rostre encés del marit; una onada d’incertesa la va recórrer i la féu dubtar de les seues paraules. No feia ni quatre dies hauria afirmat amb determinació que estava orgullosa de la seua família. Ja ho crec. Eren un matrimoni molt treballador, bons veïns i pares excel·lents. Pares excel·lents? D’uns mesos ençà, però, intuïa que alguna cosa havia canviat entre ells i la filla. Ja no era la xiqueta que es col·locava entre els seus

braços i l'escoltava contar-li les històries del dia. Acabava de fer els dotze i el canvi estava en marxa.

Però, quin canvi?

Quin canvi? Fàcil. El senyor Quim Porta estava convençut que la seua filleta del cor els odiava. Sí, així de clar. Odiava els éssers que li havien donat la vida i que l'estimaven per damunt de tot i que se sacrificaven per ella i que estaven disposats a tot, dic bé, a tot, per veure-la feliç. En quatre paraules, odiava els seus pares, i de rebot, tot el que en procedia. No suportava que li preguntaren pels seus amics, ni que feren comentaris sobre les activitats que feia, ni que opinaren sobre la roba que duia, ni que... Res. Ah! I si el matrimoni decidia, en revenja pels silencis desmesurats de la xica, fer vaga de paraules, això és, romandre muts com a carpes, ella s'enfadava i els llançava a un pam de la cara que fins i tot les mòmies tenien més marxa que ells.

I entre tots els conflictes que animaven la convivència entre Carlota i els seus pares, el que inevitablement ocupava el primer lloc de la llista era el que començava quan la mare envaïa la SEUA habitació, el SEU territori, o com li agradava repetir al pare, la masmorra, i pronunciava aquelles paraules horribles:

–Carlota, amor meu, desperta!

Aquella provocació havia esdevingut el senyal que obria la caixa de Pandora, propietat exclusiva de Carlota. I tot, perquè després d'aquell avís, sabia que s'iniciava una filera d'ordres i d'amenaques que acabarien, sense remissió, en el terrible crit de guerra del pare:

–Carloota!

I a continuació, sense deixar-li temps per a explicar-se:

–Caaar-looo-taaa!

«Els odie! Els odie! Els odie!» es repetia a cada minut.

Evidentment, en la profunda profunditat del seu cor, no els odiava. En la superfície, però, sí. I molt. Per què cada matí havien de repetir una vegada i una altra la mateixa escena? Per què li feien tantes preguntes: on vas? d'on vénis? amb qui vas? amb qui vénis? per què te'n vas? per què no te'n vas? I així sense parar, sense parar, sense parar. Quin ésser podia sobreviure a aquella inquisició? Ella, no. I per això, sempre que en tenia l'ocasió, els ho feia saber:

–Deixeu-me en pau!

El matrimoni ho havia intentat tot per despertar-la: música clàssica, marxes militars, focs artificials, himne nacional cantat a quatre veus, i fins i tot havien arribat a instal·lar a l'habitació uns altaveus potents que li

abocaven a cau d'orella tots els èxits musicals de l'any. Com si res! Feren el que feren i digueren el que digueren estaven condemnats a aguantar el ruixat. I el pitjor de tot era que allò només constituïa un dels milers de problemes que havien sorgit darrerament en la família per culpa de l'adolescent.

–Carlota, per favor, que arribaràs tard a escola –insistí la mare en un últim intent conciliador abans de l'arribada de la tempesta.

Una sèrie de renecs i de portes que s'obrien i s'esclafaven a un ritme frenètic els informà que per fi, la jove havia rebut el missatge i s'havia posat en marxa. De sobte:

–Xit! Escolta... –xiuxiuejà el doctor Porta, amb una expressió de terror al rostre.

Un soroll somort i amenaçador s'acostava per la banda del corredor. L'home s'aferrà amb totes les seues forces a la taula alhora que cridava, desesperat:

–Atenció, Margarida! Que ve!

Tot just la mare s'acabava de posar al recer de la taula, que la porta s'obrí de bat a bat i una espècie de tornado penetrà a la sala i arrossegà al seu pas persones i objectes, féu desaparèixer un got de llet i un parell de galetes, aixecà una motxilla grossa i pesada com un

camió, i deixà caure ací i allà trons i llamps. Mentrestant, els pares, en una acció agosarada que els podria haver costat la vida, abandonaren els seus refugis per intentar atrapar al vol un parell de besos que aquella xicota de cames llargues acabava de llançar a distància. Finalment, una espècie d'udol semblant a un adéu es confongué amb l'estrèpit de la porta en tancar-se i foradà els timpans de tots els éssers vius de la casa i del barri.

Després, tot quedà en silenci.

Tic-tac. Tic-tac...

De sobte, un crit:

–Prou!

El pare s'alçà d'un bot i començà a caminar amunt i avall, encés com una torxa.

–Ja n'hi ha prou!

–Rei meu... –intentà tranquil·litzar-lo la dona.

–Ni rei, ni peó! S'han acabat els torrons! L'actitud de la xiqueta és intolerable. Tu l'has vista? És clar que no l'has vista, ni jo tampoc, és com una exhalació, almenys quan la se-nyo-re-ta és a casa, però sé de bona font que amb els seus amics és diferent, per a la colla sí que hi ha temps, oh, sí, tot el temps del món, però per als pares, no, als pares només els busca... els busca? No, els aguanta, això és, els aguanta per a saquejar-los la

cartera, això sí que ve bé, eh?, però en acabant són unes antigalles arnoses plenes de manies que molesten amb les seues preguntes... Doncs, fins ací hem arribat! Fins a-cí hem ar-ri-bat!

En dir això, es deixà caure sobre el tamboret, sense alé i blanc com la cera.

La dona s'hi acostà ràpidament, esglaiada per aquell esclat de còlera. De costum, el seu Quim era una bassa d'oli, encara que últimament estava tan trasbalsat per les discussions diàries amb la filla que fins i tot es diria que havia encongit, ell, tan alt que semblava un actor de Hollywood, amb aquells ulls maragda que ara, però, li llançaven llampecs de color gris fosc com l'acer.

Margarida li va agafar una de les mans que queia abandonada damunt la taula. El gemec no parava:

–No ens conta res, protesta de tot... Què li hem fet? Què no li hem fet? Què hauríem d'haver fet?

–Paciència, que açò no pot durar molt més. Hem d'esperar el senyal.

Una lluentor demoníaca va il·luminar la mirada del marit durant una mil·lèsima de segon. Tanmateix, tan prompte com s'encengué, s'apagà:

–Però quan? Per què no ens han avisat encara?

–Perquè organitzar tanta gent és complicat. Saps quantes famílies som al barri? Moltíssimes. I, a més, tin en compte que ho hem de fer d’esquena als nostres fills! Mare meua! No vull ni pensar la que s’armaria si s’assabentaren del que preparem.

–Pobres angelets –va fer sobtadament una veu darrere d’ells.

El senyor Quim es va girar d’un bot cap al iaio Joan, que acabava d’entrar. Sabia de sobres l’opinió que l’ancià tenia respecte dels conflictes que es generaven entre ells i la filla: sempre acabava donant la raó a Carlota. En això, pare i fill s’assemblaven com un ou a una castanya.

–Angelets, pare? –li va llançar el senyor Quim–. Tu també vius en aquesta casa, amb la teua néta, i saps que passa el dia protestant de tot, que si li diem blanc, ella vol negre, que si li diem que sí, ella que no. Només té quatre dies i creu que ho sap tot de la vida.

El iaio va sacsejar el cap, en senyal evident de desaprovació i, caminant amb la seua immensa esquena lleugerament doblegada, va abandonar la cuina, mentre el fill remugava:

–Angelets, sí, però amb cua de dimoni.

Tot d’una, el matrimoni es va mirar i quasi sense voler-ho un riure cada vegada més i més explosiu els

va anar pujant del pit a la gola, de manera que al segon estaven amb la boca oberta de bat a bat, els ulls amarats de llàgrimes i a punt d'arribar a les portes de la mort. Era tan divertit pensar en la cara que farien els fills quan descobriren el pla que els havien preparat, que van estar més de mitja hora sense poder parar i sense poder sentir, de rebot, els altres matrimonis que, des de les cases veïnes, reien i reien celebrant que l'imperi de terror i desolació establert pels adolescents estava a punt d'acabar.

